

розділ другий

ЗА ШІСТЬ МІСЯЦІВ ДО ДОБРОЧИННОЇ ВЕЧІРКИ

Сорок. Сьогодні Маделін Марті Маккензі сорок.

— Мені сорок, — сказала вона вголос ув автомобілі. Вона протягнула це слово, ніби у сповільненому русі, — со-о-оро-ок.

У заднє дзеркало вона побачила очі своєї доньки. Хлоя усміхнулася і передражнила маму:

— Мені п'ять. П'я-я-ять.

— Сорок! — протягнула Маделін, немов оперна співачка. — Тра-ля-ля!

— П'ять! — і собі заспівала Хлоя.

Маделін спробувала і реп-версію, відбиваючи ритм на кермі:

— Мені сорок, оу-є, сорок!

— Досить, мам, — твердо сказала Хлоя.

— Вибач, — відповіла Маделін.

Вона везла Хлою до підготовчої школи на орієнтаційну зустріч — «Готуємося до школи». Не те щоб Хлої потрібна була якась орієнтаційна зустріч до початку школи у січні. Вона вже була дуже чітко орієнтована на Державну школу Пірриві. Щоранку, коли Маделін приїздила до школи

з дітьми, Хлоя роздавала вказівки своєму братові Фреду, котрий, хоч і був на два роки старшим за неї, часто поводився як молодший.

— Фреде, ти забув покласти до кошика сумку з книжками. Ага, саме туди. Молодець.

Фред слухняно поклав свою сумку до потрібного кошика і побіг, аби дати прочухана Джексонові. Маделін вдала, що не бачила, як хлопці зчепилися. Та й Джексон, мабуть, заслужив. Джексонова мама, Рената, теж цього не бачила, бо була захоплена розмовою з Харпер, вони обидві переймалися тим, як важко дати гідну освіту їхнім обдарованим дітям. Рената і Харпер щотижня ходили до групи підтримки батьків обдарованих дітей. Маделін уявляла, як вони сидять у колі, заламують руки, а їхні очі світяться прихованою гордістю.

Поки Хлоя керуватиме іншими дітьми під час орієнтаційної зустрічі (її обдарованість полягала у владному характері, одного дня вона керуватиме великою корпорацією), Маделін збиралася випити кави з тортиком із своєю подругою Селестою. Селеста мала двійнят і наступного року вони збиралися до школи, тож вони теж приїдуть на орієнтаційну зустріч — бешкетуватимуть (їхній талант полягав у здатності безупинно верещати. Вже через п'ять хвилин у компанії хлопців у Маделін боліла голова). Селеста завжди купувала вишукані та дуже дорогі подарунки на дні народження, тож це буде чудово. Потім Маделін планувала залишити Хлою зі своєю свекрухою та пообідати з друзями, перш ніж усім їм треба буде швиденько забрати дітей зі школи. Було сонячно. Вона взяла нові шикарні туфлі від «Dolce & Gabbana» (придбала онлайн, знижка 30 відсотків). То мав бути чудовий, чудовий день.

— Нехай почнеться свято Маделін, — оголосив зранку її чоловік Ед, коли приніс у ліжко каву. Маделін любила дні народження та інші святкування. Зрештою, то були гарні приводи хильнути шампанського.

Але ж сорок!

Вона їхала знайомим маршрутом до школи і розмірковувала над своїм віком. Сорок. У свої сорок вона почувалася точнісінько там само, як і в п'ятнадцять. Нецікавий, безбарвний вік.

Ти ніби у пустці посеред свого життя. Коли тобі сорок, нічого насправді не має великого значення, тебе ніби огортає непривабливістю отих сорока.

«Сорокарічну жінку знайшли мертвою». От біда.

«Двадцятирічну жінку знайшли мертвою!» Трагедія! Горе! Знайдіть убивцю!

Віднедавна Маделін змушувала себе інакше сприймати новини, якщо їй доводилося чути, що якась жінка померла у сорок. Чекайте, це ж могла б бути я! Яка прикрість! Коли б я померла, люди б переживали! Вони б сумували. І знаєш що, поведений на віку світе, може, мені й сорок, але мене цінують.

З іншого боку, можливо, це природно більше сумувати над смертю двадцятирічної, ніж сорокарічної. Сорокарічна насолоджувалася життям на двадцять років довше. Тому, коли б зараз нізвідки виринув озброєний бандит, Маделін мусила б затупити своїм сорокарічним тілом двадцятилітню дівчину. Прийняти кулю замість юнки. Це було б справедливо.

І вона б могла, коли б лише знала, що та дівчина — хороша людина. А не така нестерпна, як оця малолітка у маленькому блакитному «мітцубіші» попереду. Вона

навіть не намагалася приховати, що висить на телефоні за кермом, мабуть, смски строчить чи оновлює статус на «Фейсбуці».

Та ця дівчина навіть не помітила б бандита! Вона б так і витріщалася у свій телефон, тоді як Маделін віддає за неї своє життя! Хіба це не обурює?

Маленька автівка із знаком «У» за задньому вікні була напхана молодими людьми. Щонайменше трое сиділи ззаду — кивали головами, жестикулювали. Хтось, здається, навіть ногою махав. Не машина — а трагедія на колесах, яка лише чекала слушної миті щось утнути. Їм усім треба зосередитися.

Лише минулого тижня Маделін пила каву після занять фітнесом та читала статтю в газеті про те, як молоді люди убивають себе, надсилаючи смски за кермом. «Я в дорозі. Скоро буду на місці!» То були їхні останні слова, часто ще й написані з помилками. Маделін навіть поплакала над світлиною згорьованої матері, котра показувала на камеру доньчин мобільник — як попередження читачам.

— Зелені ідіоти! — процідила вона, коли автівка вильнула небезпечно близько до сусідньої полоси.

— Хто ідіот? — запитала Хлоя із заднього сидіння.

— Дівчина в авто попереду нас. Ідіотка, бо кермує та водночас патякає по телефону.

— Як ти, коли тобі треба подзвонити татові, що ми спізнаємося? — поцікавилася Хлоя.

— Це було лише раз! — запротестувала Маделін. — І я була дуже обережною, і швидко завершила розмову. Зрештою, мені вже сорок!

— Сьогодні, — сказала Хлоя компетентно. — Сорок тобі лише сьогодні.

— Так. А ще я швиденько зробила дзвінок, а не писала смски. Щоб написати, ти змушений дивитися в телефон, а не на дорогу. Писати смски за кермом незаконно і дуже погано. Ти повинна пообіцяти мені, що як виростеш, то ніколи так не робитимеш.

Її голос затремтів, коли вона уявила, що Хлоя виросла і водить автівку.

— Але можна швиденько подзвонити? — перепитала Хлоя.

— Не можна! Це теж незаконно.

— Тобто ти порушила закон, — вдоволено резюмувала Хлоя. — Як грабіжник.

Хлоя захоплювалася історіями про грабіжників. Одного дня вона таки зустрічатиметься з поганими хлопцями. Поганими хлопцями на мотоциклах. — Тримайся за хороших хлопців, Хлоє, — по хвилині роздумів сказала Маделін. — Таких, як тато. Погані хлопці не приносять тобі каву в ліжку — це моя тобі безкоштовна порада.

— Про що ти говориш, жінко? — зітхнула Хлоя. Вона підхопила цю фразу від свого батька і чудово імітувала його роздратований та знуджений тон. Коли вона промовила це вперше, вони засміялися — і припустилися помилки. Відтоді вона це запам'ятала і час від часу вплітала у розмову, і щоразу настільки влучно, що вони не могли приховати сміх.

Цього разу Маделін не засміялася. Хлоя останнім часом переступала цю тонку межу між милою дівчинкою і нестерпним дівчиськом. Маделін, мабуть, і сама її переступала.

Вона нагнала маленьку блакитну «мітсубіші» на світлофорі. Молода дівчина за кермом все ще зависала

у телефоні. Маделін посигналила. Вона побачила, як водійка поглянула у заднє дзеркало, а пасажери обернулися подивитися, хто ж сигналить.

— Облиш телефон! — вигукнула вона і передражни-ла дівчину, імітуючи надсилання смс, тикаючи великим пальцем у свою долоню. — Це незаконно! Це небезпечно!

Дівчина вмить показала їй середнього пальця.

— Ну добре! — Маделін потягнула важіль ручного гальма та увімкнула аварійку.

— Що ти робиш? — запитала Хлоя.

Маделін відстібнула пасок безпеки та відчинила двері авто.

— Але ж нам треба їхати на орієнтаційну зустріч! — запанікувала Хлоя. — Ми спізнимось. От халепа!

Фраза «От халепа!» була родом із дитячої книжки, яку вони читали, коли Фред був маленьким. І тепер так говорила вся сім'я. Її підхопили навіть батьки Маделін і деякі її друзі. Фразочка виявилася дуже зарозумілою.

— Все гаразд, — заспокоїла доньку Маделін. — Я лише на секунду. Я рятую нам життя.

У нових туфлях на високих підборах вона підійшла до машини дівчини та постукала у вікно.

Вікно опустилося і водійка з нечіткого силуету перетворилася на справжню молоду дівчину — білолицю, з блискучим кульчиком у носі і недбало накладеною тушшю для вій.

Вона дивилася на Маделін з сумішшю агресії та страху.

— У чому справа? — гаркнула, все ще тримала мобільний у лівій руці.

— Поклади чортів телефон! Ти можеш і сама вбитися, і друзів своїх убити. — Маделін говорила точнісінько тим

тоном, яким спілкувалася з Хлоєю, коли та капризувала. Вона простягла руку, схопила телефон та кинула його на заднє сидіння дівчині, котра спостерігала за сценою з відкритим ротом. — Просто поклади його, гаразд?

Маделін чула, як усі засміялися, коли вона повертала-ся до машини. Але їй було байдуже. Вона відчувала, що вчинила правильно. За її автівкою зупинилася ще одна. Маделін підняла руку, перепрошуючи, та поквапилася до машини, допоки світлофор не спалахнув зеленим. Раптом її нога підвернулась. Якоїсь миті з її щиколоткою все було гаразд, наступної — вона раптом вивернулась під абсолютно неприроднім кутом. Маделін важко осіла на одну сторону. От халепа!

Мабуть, саме з цієї миті й почалася ця історія. З незграбно підвернутої ноги.